

Forfatter: Fibiger, Mathilde

Titel: Udrag fra Minona

Citation: Fibiger, Mathilde: "Clara Raphael", i Fibiger, Mathilde: *Clara Raphael*, udg. af Lise Busk-Jensen, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1994, s. 110.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-fibiger01-shoot-idm140403939772592/facsimile.pdf> (tilgået 27. november 2021)

Anvendt udgave: Clara Raphael

Ophavsret Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen.](#)

Goddag, og velkommen hjem!» Otto Frank var virkelig den af Viggos Barndomsbekjendte, som han holdt meest af, skjøndt der ingen Fortrolighed fandt Sted imellem dem. I Pastor Franks Hus havde han lært et lykkeligt Familieliv at kjende, og en kjærlig Erindring derom vedligeholdt sig altid i hans Sjæl. I det Øieblik han saae Otto igjen og hørte denne munre hjertelige Stemme, følte han sig flyttet ti Aar tilbage i Tiden, da han stod paa Toldboden med sin lille grædende Søster ved Haanden og tilraabte ham et freidigt Farvel, skjøndt han havde Taarer i Øinene.

»Du var ene om at tage Afsked med mig, da jeg reiste, og jeg forlanger ingen bedre Modtagelse end den, at Du er den Første som hilser paa mig ved min Hjemkomst!» svarede Viggo, idet han rakte Frank Haanden. – »Den Første? har Du da ikke besøgt Din Familie? har Du endnu ikke seet Minona – Din Søster vilde jeg sige?»

Viggos Ansigt formørkedes idet han noget afbrydende svarede, at han først for et Par Timer siden var kommet til Kjøbenhavn. Derpaa spurgte han til Franks Familie, til den lille Virginie, der græd da han reiste bort, og hørte med hjertelig Interesse paa alt hvad Otto fortalte om disse kjære Venner. »Vi have savnet Dig, som om Du var et Barn af Huset! Moder kunde slet ikke finde sig i, at Du kun skrev den ene Gang – hun talte tidt om Dig, i den sidste Tid! – Virginie truer endnu, naar hun for Alvor bliver vred, med at hun vil have Dig til Broder istedet for mig – saa trofast er hun mod sit Ideal. Da hun var lille græd hun hvergang jeg drillede hende, over at Du var borte. »Det turde Du ikke sige til mig, naar Viggo hørte derpaa!» eller: »Viggo vilde nok forsvare mig, hvis han var hjemme» det maatte jeg høre adskillige Gange om Dagen. Nu skal Du see, at hun er blevet en ganske net Pige, skjøndt hun ikke kan taale at sees ved Siden af Din Søster. Men hvem sammenlignes med hende! – Den gamle Baronesse Trampe har overladt Fru Aagesen en nydelig lille Sommerbolig, der ligger midt i en af hendes Skove, blot for at have din Søster paa sit Territorium – bliver Du nu ikke storagtig, lykkelige Menneske, der er dette Mirakels Broder!»

Viggo saae intet mindre end lykkelig ud. Det var ham ubehageligt at Samtalen tog denne Vending, og han søgte at henvende sin Vens Tanker paa andre Gjenstande. Men Otto besluttede, efter et Øiebliks Overveielse, ikke at opgive denne Materie, før han var

kommer til et Resultat, og da der opstod en kort Pause, sagde han i en alvorlig Tone: »Du spørger slet ikke til din Familie, det lader endogsaa til, at Du helst vil være frie for at høre den omtale! Er det vel overveiet, at Du ikke vil indlade Dig i nogen Samtale der kommer til at berøre dine Familieforhold, saa skal jeg herefter være den Sidste, som hentyder dertil! Men vil det ikke være bedst for alle Parter, om Du sammenligner den Forestilling, Du har beholdt fra din Barndom om Fru Aagesen, med Menneskers Mening, som kjender hende nærmere, og kan bedømme hendes Forhold mere upartisk? Det er let at gjøre en Kvinde Uret, men meget vanskeligt at gjøre en Uret af den Natur god igjen.«

»Min Forestilling bliver den samme om end Folk have fundet for godt at vende op og ned paa denne Dames Forhold!« udbrød Viggo. »Kun for min Søsters Skyld kan det interessere mig at vide, hvad hun ansees for, thi endeel af hendes Skam falder jo tilbage paa den uskyldige unge Pige, hun har opdraget.«

»Tag derud med mig imorgen! – saa tales vi ved iovermorgen! maaskee Du da har et bedre Begreb om, hvad Fru Aagesen er. Hvad hun ansees for, skal jeg sige med faa Ord. Af alle dem, der ikke kjende hende, bliver hun bedømt – som Du bedømmer hende! Men i hele hendes Omgangskreds er der ikke En, som troer andet end Godt om hende, og søger hendes Venskab som en Udmærkelse. Min egen Fader hører til hendes Tilbedere, skjøndt deres Religionsideer ikke harmonere, og han ønsker, som alle Fædre og Brødre, at hans Datter maa tilegne sig, om end kun en Skygge af den Ynde og Elskværdighed der characteriserer den unge Pige, *hun* har opdraget.«

»Men Minona – er hun ikke meget?« – udbrød Viggo, men standsede forlegen for at finde et betegnende Ord.

»Smuk!« fuldendte Otto med Begeistring. »Jo det veed Gud, hun er vidunderlig deilig! hun ligner ingen Anden, hun er ikke det mindste coquet – man skulde næsten tro, at hun ikke lagde Mærke til den Tilbedelse, der vises hende overalt, saa naturligt er det hende at see den hele Verden for sine Fædder. Hun vilde bringe mig til at tvivle om Syndefaldet, hvis jeg nogensinde havde troet derpaa, og til at tro paa Guds Almagt, hvis jeg nogensinde havde tvivlet derpaa – thi for den, der har skabt Minona Aagesen, er intet umuligt.«